Ч. 226 — Субота 7 (20) жовтня 1900. — Рік X

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Рух виборчий. — З угорского сойму. — Зміна канцлера в Німеччині. — Замах на президента бразилійскої републики. — З Хіни.)

В Болехові на передвиборчім вічу в домі п. Петровича представив ся виборцям др. Кос яко кандидат на посла з V курії. Кандидатуру дра Коса принято з одушевленєм і постановлено її підпирати. При кінци віча — як доносить „Діло" — питали селяни за кандидатом на IV курию і чому не запрошено п. Романчука. О. Дерлиця ствердив, що п. Романчука чомусь не запрошено а він сам не буде намітувати ся. — Др. Никола Лагодиньский адвокат в Делятині подає до відомости, що заповіджені на день 25 с. м. в Надвірній збори ширшого комітету виборчого на повіт Надвірняньский не відбудуть ся з причини з'їзду делеґатів в Станиславові. За то на передвиборчім вічу у Волосові відбуде ся дня 21 с. м. вибір 5 делеґатів до Станиславова.

На вчерашнім засїданю фінансової комісиї угорского сойму розпочали ся наради буджетові. При титулї: „спільні видатки" заявив президент міністрів Сель, що управа справ заграничних єсть в руках міністра, що цїлком приміняє ся до угорских законів. Відносини гр. Ґолуховского до бесїдника дуже приязні і сердечні. Ґр. Ґолуховский поважає угорскі закони. Що-до справи хіньскої, замітив бесїдник, що і Австро-Угорщина має свої інтереси в Хіні. Монархія не може відокремлювати ся супротив поведеня цілого цивілізованого сьвіта. Австро-Угорщина вибрала посередну дорогу, що не вимагає великих коштів. Все, що пожиточне для монархії як цілости, пожиточне тим самим і для Угорщини. Що-до амбасади при Ватикані, то Сель заявив, що і ґр. Ґолуховский і він гадають, що австрийский амбасадор при Ватикані повинен все так заступати інтереси монархії, аби і становище Угорщини було увагляднене.

Зміну особи канцлера принято в Німеччині досить симпатично. Новий канцлер ґр. Більов належить до личних приятелів ґр. Ґолуховского, котрого знає ще з Букарешту, де були оба послами. Німецкі часописи висказують погляд, що ґр. Більов буде мати в парламенті досить тяжке становище супротив аґрарного сторонництва, котре єсть неприхильне заграничній політиці нового канцлера, яку він веде. Ґр. Більов єсть також автором предложеня о побільшеню фльоти, котре також стрітило опір того товариства. З закиду пізного скликаня парляменту Більов легко оправдає ся, складаючи вину на опір кн. Гогенльоого. — Анґлійскі часописи обговорюючи іменованє нового канцлера, висказують надію, що заграничнa політика Німеччини не змінить ся.

Як доносить „Ню-Йорк Геральд" з Ріо Жанейро, заарештовано там під закидом участи в заговорі на житє президента републики Італійця Манетті'го, звістного приятеля убийників Карнота і короля Гумберта.

В дипльоматичних кругах оповідають, що Делькасе розіслав нове письмо до держав, котре заявляє, що на перше єго письмо всі держави згодили ся і взиває держави, аби они по ручили своїм заступникам в Хіні передати хіньскому правительству услівя поміщені в французскім письмі. Кілька держав мало вже згодити ся на предложенє Делькассого а прихильна відповідь прочих держав послїдує сими днями.

Новинки.

Львів дня 19 го жовтня 1900.

— **Учительскі табелї службові.** Міністерство скарбу видало важне для учителїв розпорядженє. Рескриптом краєвої дирекциї скарбу у Відни були учителї обовязані заосмотрювати стемплем свої табелї службові. Против того зарядженя внесли декотрі учителї рекурс до міністерства скарбу, мотивуючи єго тим, що табеля службова не єсть ніяким сьвідоцтвом. Міністерство прихилило ся до того рекурсу і орекло, що табелї службові суть вільні від стемпля

— **Роботи около іконостаса** в церкві „Народного Дому" у Львові поступають скоро наперед без огляду на холодну осїнь. Золоченє і лякированє вже покінчене, орнаментация кінчить ся. Недавно рішив управляючий совіт Народного Дому обезпечити іконостас (без ікон) на 15.000 зр. Ікони в роботі, а хрест з Розпятєм буде вже невдовзї уміщений на іконостасї. Цїлий іконостас з іконами буде коштувати около 30.000 зр.

— **Ревізия процесу** в справі дефраудациї в великій касї ощадности, покінчила ся онегди пополудни. Касацийний трибунал оголосив ось такий вирок: Жалобу Коха, Віммера, Лінкера і Зайденфрава відкидає ся в цїлости. Жалобу не-

МІЙ БРАТАНИЧ ОСИП.

(З французского. — Людвика Алеві).

(Конець).

— Ну, та й звели Вас з ним до очий?

— А вжеж, що звели. Один поліциян повів мене сходами почерез довжезні коритарі перед старшого комісаря, довгого, сухого, котрий вів слїдство. Він питає мене, як я називаю ся і де мешкаю. Я кажу єму, що мешкаю у Верзалю і сподіваю ся там гостий на обід. Він не дає менї говорити, лиш питає мене: Чи ви знаєте отсего чоловіка? — і показує на мужчину в калябрезї і з шалем на шиї. — Відповідайтеж! Говоріть! Чого надумуєте ся так довго? — Він сказав то таким грізним, таким сердитим тоном, що я таки вже зовсїм голову стратив. В моїм роздразненю не знав я зараз, що сказати. Наконець сказав я єму, що ніби знаю сего чоловіка, але поправді таки не знаю. — Що то значить ся? Він хотів, щоби я єму то докладнїйше пояснив. — Ба, докладнїйше пояснити, докладнїйше пояснити! Я таки аж цілий дрожав. Наконець сказав я, що знаю, що то якийсь Іспанець. Той чоловік став присягати ся, що він ніколи не був в Іспанії. — Добре, дуже добре! — відзиває ся урядник — лиш випирайте ся всего, завсїгди той самий спосіб! — Я кажу Вам лиш то одно: називаю ся Ріґо і родив ся в Жуї-ан-Жоза. Чей же то й не Іспанець, хто родив ся в Жуї-ан-Жоза. — А то добре! Лиш запере чуйте все! Ми знаємо ся на тім! — А відтак звертаючись до мене: Отже сей чоловік то Іспанець? — Так, пане комісар, так менї казали. — І що ще знаєте о нїм? — Знаю то, що він щось купував у мого брата, аптикаря у Верзалю. — У аптикаря? — Ах, таже то дуже цікава річ! А правда, що він купував кремінкову землю, азотокислий потас, хльорокислий потас і розтерту на порошок сїрку.... коротко сказавши, творива, з котрих робить ся вибухову масу? — Що він купував, того вже не знаю, але то знаю, що він не заплатив. — То вже може бути, анархісти не платять нїколи! — Там до чорта, я не потребував нїчого платити! Я нїколи в моїм житю не купував в аптицї хльорокислого калї — відозвав ся з криком той чоловік. Але комісар зачав ще голоснїйше кричати: Ми вже знаємо ся на Ваших способах запереченя всего! Але я вже виясню цїлу справу! Розумієте, я її виясню! Не буде нїчого неясного, нїчогісенько! Впрочім, длячого Ви обвинули собі шию шалем в маю? — Бо я перестудив ся. А може менї не вільно перестудити ся? — То все річ підозріна, дуже підозріна! Переслухаю ще аптикаря з Верзалю!

— Отже і Ваш брат дістав завізванє?

— Таже дістав, я хотів то сам зробити. Мене брала ся розпука і я старав ся переконати комісаря, що мене жінка дома виглядає, що я вже спізнив ся до поїзду, котрий відходить о пятій годині, що у мене гості війшли ся на обід, і що я мушу привезти паштет. — Не підете! — заверещав комісар. — Дайте менї спокій з Вашим обідом та з Вашим паштетом, менї треба Вас до другої конфронтациї, справа єсть дуже великої ваги! — Я хотів тому противити ся, але мене не дуже чемно вивели з канцеляриї і замкнули знову до арешту межи злочинцїв. Так пересидїв я цїлісеньку годину, і знов конфронтация. Був вже й мій брат. Ми не могли і двох слів з собою поговорити. Він увійшов одними дверми до канцеляриї а я другими, бо то вже такі порядки на поліциї. Чоловіка з шалем на шиї привели знову. Комісар питає мого брата: Чи знаєте сего чоловіка? — Нї. — Отже видите, він мене не знає! — Мовчіть! — відозвав ся комісар піднесеним голосом і став вже сердитий звернув ся до мого брата: Знаєте єго, чи нї? — Нї. — Подумайте добре! Пригадайте собі! Менї здає ся, що Ви повинні би єго знати. — Але я Вам кажу, що не знаю єго! — А я Вам кажу, що Ви єго знаєте і що він купував у Вас кремінкову землю. — Нї! — Ах! — крикнув комісар, таки вже направду розлючений. — Стережіть ся! Розважте добре, що говорите, не забувайте на то, що Ви пустили ся на злу дорогу! — Що? Я? — крикнув мій

важности Новацкого і Компіта признано справедливою в однїй точцї, іменно що-до засуду за фальшиву криду і що-до сего їх увільнено. Що до инших точок, жалобу Новацкого і Компіта відкинено. Вирок на Лїнкера, Віммера, Зайденфрава (5 лїт вязниці) і Блятта (3 лїта) затверджено. На відклик прокураториї що-до низької кари для Коха і Компіта (4 лїта) і Новацкого (3 лїта) трибунал підвисшив кару всім тром на 5 лїт тяжкої вязниці. В мотивах замітив предсїдатель Ула, що питаня для присяжних судиїв підчас першого процесу уложено так, що жалоба неважности в тім напрямі є безосновна.

— **Ще про спячого гірника або бремзера.** Показує ся таки, що бремзер Дітріх, про котрого ми в попереднім числї писали, не удає сплячого чоловіка і не туманить людий. Один з лїкарів в Дрезднї, котрий опікує ся Дітріхом, протестує енерґічно против того, мов би Дітріх удавав і каже, що то лиш нещасливий чоловік, котрий навіть о один степень стоїть низше від зьвіряти. Він спаралїжований на цїлім тїлї і длятого не може рушити ся самовільно; навіть коли клїпає очима, то не робить того длятого, що так хоче, лиш очи клїпають самі корчево. Того дня, коли то нїби викрито, що він удає, жінка з донькою перестелювали єму постїль, як то роблять що дня вже від многих лїт, і посадили на крісло коло вікна. Тут він не міг удержати ся о своїх силах і подав ся наперед та зсунув ся руками на машину до шитя, а ті, що его з сусїдства підглядали, гадали, що він направляє щось коло машини. Коли опісля комісия застала его вже на постели, то річ зовсїм природна, бо его вже були тогди поклали.

— **Онїмів з піяньства.** Сумна і мабуть ще не бувала доси судьба постигла одного пяницю в Будапештї. Оногди приведено там до міскоокружного арешту 34-лїтного робітника фабричного Михайла Карешi і замкнено там для его власної безпечности, бо так був упив ся, що не міг удержати ся на ногах і був би легко розбив собі де голову об камінь на бруку. Коли він виспав ся і его привели перед урядника, що мав тогди інспекцию, піячище, що ще день перед тим страшно викрикував по містї, не міг промовити анї слова — онїмів. Лїкар повітовий велїв відставити того чоловіка до шпиталю, щоби там лїкарі лїпше розслїдили, що стало ся тому чоловікови і коли можна, щось порадили, щоби він знову відзискав мову.

— **Вуголь замість каваяру.** В Кракові арештувала полїция агента торговельного з Варшави, Станислава Дзїковского, котрий львівскому реставраторови Нафтулї Тепферови післав замість бочки каваяру бочку дрібно потовченого вугля.

— **Сьмішний поєдинок.** На Угорщинї, як звістно, панує здавен давна манїя поєдинків. Нехай лиш один на другого подивить ся, а тому другому то не сподобає ся, єсть вже зараз поєдинок. Так було й в однім місточку, де там шному учителеви дуже то було не довподоби, що бурмістр дивить ся на него дуже „з гори", хоч і годі було инакше, бо бурмістр був бодай о півтора раза висший від учителя. Знайшла ся зараз нагода і учитель вавзав бурмістра на поєдинок. Але що поєдинок на шаблї був би дійстно виглядав на борбу Давида з Голїятом, бо бурмістр був такий, що з него можна би було зробити бодай три таких учителїв, то постановлено поєдинкувати ся на пістолети. Коли вже противники разом з секундантами станули на місци, відозвав ся бурмістр і на велику несподіванку для всїх сказав: що поєдинок не може відбути ся. Для чого? — спитали его. — Річ проста — відповів бурмістр; — длятого, що борба дуже нерівна і мій противник в далеко користнїйшім положеню. Будьте ласкаві і подивіть ся насамперед на него а відтак на мене. Я два рази так високий а три рази так широкий, як він, отже він має шість разів більше шанс поцїлити мене при таких услівях, я не поєдинкую ся. Визначіть на менї так велике місце як учитель, і зазначимо его крейдою, щоби противник поза то місце не стріляв. І грубий бурмістр зачав сьміяти ся, сьміяли ся секунданти, та й учитель розсьміяв ся. Поєдинок закінчив ся тим, що противники помирили ся.

— **Нещаслива пригода.** Із Збаража доносять: Двайцятькількалїтна панна Бронислава Городиска занедужала на тифус. Мимо помочи лїкарскої стан недужої був майже безнадійний. Оногди панї Городиска зателеґрафувала по брата, ветеринаря п. Гарасимовича з Тернополя, котрий приїхав, щоби помочи сестрі доглядати недужу. Лїкарі сконстатували случайно якусь рану на клубі і заординували обклади карболеві. Аптика видала квас карболевий з написию „отруя". П. Гарасимович зробив обклад і поставив фляшку окремо межи вазонками. Панї Городиска, утомлена і длятого, що всї ліки були в темних фляшках, подала недужій ложку карболю замість ліку, внаслїдок чого недужа померла за пів години від отроєня.

— **Пригода чи злочин?** Сими днями найшли пастухи в Тартакові утоплених в рицї, що пливе коло Копитова двох паробчаків, Стефана Кубасу (18 лїт) і Гриця Гарчину (17 лїт). Переведене доходжене доказало, що оба виїхали вечером з кіньми на ніч. Пустивши на сїножати селянина Сильвана Ґінця конї на пашу, самі в кожухах і чоботах положили ся спат[и] над самим берегом ріки. Позаяк тої ночи л[ю]тила ся велика буря, то можливе, що они пе[]репуджені і нагло зі сну збуджені утїкаючи стратили напрям і самі попадали у воду, ко[]тра в тім місци на $2\frac{1}{2}$ метра глубока. Але не виключена й друга евентуальність. Іменно п[]дозрівають, що Іван Сеньчук, служащий Сильвана Ґінця, користаючи з того, що оба пар[об]чаки спали, затягнув їх до води, аби в сей спосіб відстрашити других від пашеня кони на чужих сїножатях. Тїло Стефана Кубаси до[]були з води без чобіт, хоч справджено, що ви[]вийшов з хати в чоботах. Сеньчук однакож до[]казує, де він був тої ночи і що робив.

— **Баби а землемір.** В Пивничній ко[ло] Нового Санча продала громада ґрунт якійсь Винкентинї Бітгнеровій а дирекция скарбу п[ри]слала на місце старшого землеміра евіденцийного з Нов. Санча, Иосифа Бусаговского, що би відмірив часть ґрунтів. Ледви що він зачав міряти, як з сусїдного лїса вискочили баби Марияна Лїхон, Софія Кожух, Мария Яворска, Катерина Клюска і Марияна Гарволь і з криком: Злодії, розбійники! Хто тут позволяв міряти? Баби хотїли вирвати землемірови сталеву міру, а коли він боронив ся, то они перевернули его на землю і стали викручувати руки. Аж полїциян громадский оборонив землеміра, котрий перестав міряти а цїлу справу віддав прокураториї.

— **Польоване на дика.** Оногдї вбігли до села Перегноєва, коло Глинян, три дики з л[і]сів вороняцких. Один дик, видко розюшений десь нагінкою, кинув ся просто до села, а два прочі звернули ся в сторону недалекого лїса за селом. Той дик, що попав в село між хати розігнав по дорозї гурток дїтий. Дїти щинили з остраху великий вереск і крик: „дик! дик!" На се збігли ся люди з сокирами і дрюками а дик, ратуючись перед нехибною смерт[ю] кинув ся до сїний найблизшої хати, перевернув до гори корінем усе, що єму попало, а н[е] найшовши захисту, вискочив на двір. Тут че[]кала его смерть, бо від удару сокирою упав на землю, залитий кровю, а під ударами дру[]ків докінчив своє „дике" житє.

— **Самоубийства з любови.** Іван Тимов[]ский, молодець з Липицї Долїшної, залюбив ся в дївчинї, з котрою батько не позволив єму женити ся. Іван так взяв собі то до серця, що в ночи з 15 на 16 с. м. поклав ся на шляху зелїзницї межи Підвисоким а Галичем, і машина відрубала єму голову, як сокирою. — Менше „щасливим" був у Вінер-Найштадті котляр, Яков Мундок, що працював в тамо[]

брат. — А так, Ви! Бо тут єсть Ваш брат... того чей знаєте? — Ну так, его знаю. — То дійстне щастя! Отже Ваш брат каже, що сей чоловік винен Вам гроші за якісь хемічні творива, які купив у Вас, за творива, — кажу виразно — потрібні до робленя вибухової маси. — Що? То ти казав? — спитав мене мій брат здивований. — Нї, — відповів я — я казав лиш.... Але перед тим комісарем не можна було нічого говорити. — Не перебивайте! Хто тут веде розправу, Ви чи я? — Ви, пане комісар. — Ну, отже! Одно єсть річ певна: Ви казали, що сей чоловік винен Вашому братови гроші. — То правда. — Так, а хтож тобі то казав? — Твій син Осип. — Осип? Таже він, він гонив за тим чоловіком ізза гроший, які він тобі винен за якісь аптикарскі товари. — Я з того всего не розумію анї слова! — сказав мій брат. — Та й я також не розумію! — сказав той чоловік з шалем на шиї. — Та й я не розумію! — відозвав ся і я собі. — Та й я також! — заверещав комісар і додав: А по правдї то одно розумію добре, що ми тут дістали в свої руки цїлу ватагу! Всї отсї люди знюхали ся разом і обстають один за другим. Таки так, то ватага, ватага анархістів! — Того було вже за богато! Я крикнув: Я анархіст? Я властитель каменицї! — Хибаж то можна бути анархістом, коли має ся каменицю на бульварі деля Рейн у Верзалю і двірок в Ульґат (Кальвадос)?

— Добре відповіли!

— Але комісар не хотїв нічого й чути. Він спитав мого брата: Де мешкає Ваш син? — У мене у Верзалю. — Добре, завізвати і его! А тимчасом взяти сих людий окремо під ключ. Обох братів кождого до окремої келї! — Менї вже не стало терпцю. Я крикнув, що то підлота. Але мене вхопили здоровенні руки та потягнули по безконечних коритарях і запхали до малої замурованої комнатки з кратами, де я пересидїв три години.

— Не могли очевидно так довго відшукати Вашого братанича?

— Дежтам, то нї, але комісар пішов був на вечерю. А єму не було пильно. О півночи нова конфронтация. Тепер станули всї чотири перед комісарем: той чоловік з шалем на шиї, я, мій брат і Осип. Комісар зачинає переслухувати і питає Осипа: Сей чоловік то Ваш батько? — Так. — А отсей чоловік, то Ваш стрий? — Так. — А отсей чоловік, то той Іш[п]анець, що у Вашій аптицї купував азотокислий потас? — Нї. — Як то нї? — Я сего чоловіка не знаю! — Отже видите тепер самі, пане комісар, що сї люди мене не знають! — Авжеж, розуміє ся! Заєдно той сам спосіб заперечуваня. Але Ви мене не здурите, розумієте!... Розважте собі добре, молодий чоловіче! Чи Ви не казали свому стриєви....? — Що казав, то правда, пане комісар. — Ах, преці раз вийшла правда на верх! — відозвав ся комісар урадований. — Так, я казав мому стрийкови, що отсей чоловік купував у нас товари аптикарскі, але то не була правда. — Що Ви кажете? То не правда? — Нї. Бо треба Вам знати, що я поза плечима моєї родини ґазетником. — Мій син ґазетником? Не вірте єму, пане комісар, мій син фармацевт! — Таки так, мій братанич фармацевтом. — Ви пустили ся на якусь крутанину! Нема сумнїву, що то ватага! — Слухайте, молодий чоловіче! Чи Ви ґазетник, чи фармацевт? — І одно і друге. — То неправда! — крикнув мій брат, котрого вже злість взяла. — Для котрої ґазети Ви пишете? — Для війскої! — відповів мій брат. — По правдї сказавши, пане комісар, я не пишу, лиш збираю новинки для ґазети, я репортер. — Репортер! Мій син репортер! Він несповна розуму! — Чи будете вже раз тихо?! — сказав комісар. — Для котрої ґазети збираєте новинки? — Осип сказав, як називає ся тота ґазета. — Добре — запримітив комісар. — Завізвати сюди начального редактора і то зараз, в сїй хвили, збудити его і привести его сюди! Я маю сеї ночи службу. Тут якийсь великий заговір! Всїх тих людий стерегти добре і позамикати окремо. — Комісар аж яснів з радости. Єму здавало ся, що вже стане радником полїциї. Нас завели. Даю Вам слово чести, що я вже не знав, де менї голова стоїть. Я ходив та переходив по сходах і коритарах і як би мене був хтось в тій хвили спитав: Чи Ви не помічник Равашоля? — то я би був відповів єму: Може бути.

— Але скажіть же менї, о котрій годинї то все діяло ся?

— О першій по півночи, а четверта конфронтация відбула ся аж о другій годинї. На конець прийшов начальний редактор і до пять минут на щастє було все в порядку. Редактор аж за боки ловив ся від сьміху, коли довідав ся о що розходить ся та розповів комісареви ось що: що мій братанич розповів ґазетї подрібности о якімсь убийстві і за то дістав за-

ній фабриці льокомотив. З того жалю, що дівчина, котру він любив, знехтувала его, постановив він відобрати собі житє, і насамперед вішав ся. Але не мав щастя — шнурок урвав ся. Мундок спробовав тогди ще раз щастя, і поклав ся на шини недалеко стації Кацельсдорф. Над'їхав поїзд; але дошки під льокомотивою зсунули его з шин, однакож так, що колеса переїхали ему через руку і відтяли по саме плече. Кандидата на самоубийника знайдено ще живого і відвезено до шпиталю, де він заявив, що коли би видужав ся, то ще раз спробує щастя.

— **Бальон ґр. Цеппеліна.** Проба літаня бальоном винаходу ґр Цеппеліна, котра, як звістно, не удала ся була в літі, відбула ся зноеу д. 17. с. м. Бальон наповнено ґазом без всякої пригоди, і около 5 год. пополудни бальон, в присутности короля і королевої віртемберґскої підніс ся в гору. Бальон летів против вітру, навертав в один і другий бік, обернув ся, взагалі виконав всі рухи дуже докладно а відтак полетів в сторону як до Імменштадт. Бальон літав у воздусі через три черти години і підійшов був до висоти 600 метрів понад землю. Наконець спустив ся зовсім щасливо на озеро о який кільометер далеко від Манцель, де єсть бальонова стация. Позаяк припускають, що ґаз, котрим бальон наповнений, вистане на десять днів, то будуть відбувати ся ще дальші проби.

— **Поправка.** У вчерашнім фейлєтоні як і в деяких новинках полишали ся такі похибки друкарскі, котрі зовсім роблять річ незрозумілою або зміняють гадку. На самім початку фейлєтона в четвертім рядку замість: „То таке невідне“ — повинно бути: „То таке невигідне“.... Замість „Монгоген“ — повинно бути „Монгоргей“. Инших, менше разячих похибок, читателі і самі здогадають ся.

Телеґрами.

Відень 19. жовтня. Будапештеньскі часописи доносять що між робітниками хорватскими а ческими в копальни вугля в Хорватиї прийшло до непорозуміня з причини, що ческий інжинєр Павлічек не хотів зрівнати платні хорватских робітників з ческими. На того інжинера напали Хорвати і побили его, а коли вмішали ся до того жандарми, робітники відобрали їм оружиє. Жандарми одержали поміч. Від куль упало трупом 8 робітників, а 10 єсть тяжко ранених.

Софія 19 жовтня. Стан виїмковий заведений в місті і кількох округах знесено.

Новий Йорк 19 жовтня. Доносять з Пекіну, що Лігунчан і кн. Чін запросили послів на першу мирову нараду, котра відбуде ся в суботу.

Відень 19 жовтня. В справозданю австрийского посла в Пекіні бар. Ростгорна єсть вість, що приказ до вигублення всїх чужинців в Хіні видала була сама цісарева-вдова.

Надіслане.

— **60.000 Корон** виносить головна виграна льотерії на дохід інвалідів, котра по відтрученю 20% в готівці буде виплачена. Звертаємо увагу поваж. наших читателів, що тягнене відбуде ся 10 падолиста.

плату; що таке занятє ему сподобало ся і він приходив частїйше, щоби дістати подібну роботу. Він показав ся проворним і метким та его ужвано в таких справах як ось при убийствах, огнях, страйках і т. п. Одного дня прийшла ему, начальному редакторови, оригінальна гадка до голови; він сказав собі: аґенти поліцийні слідять за анархістами; пішлю моїх репортерів слід в слід за поліцийними аґентами і так найперший буду мати вість о всїх арештованях. Аж тепер все вияснило ся. Аґент поліцийний гнав за анархістом....

— А Ваш братанич Осип за аґентом поліцийним?

— Ну так, але він не мав відваги сказати мені правду і сказав, що той чоловік з шалем на шиї то Іспанець. — Ну, якже — відозвав ся арештований, — чи я все ще Іспанцем? — Іспанцем? — відповів комісар; — то ні, але анархістом... то знов инша справа! — А він бачите був дійстно анархістом, але на велику ґризоту комісаря лиш одним, підчас коли тому здавало ся, що він прихопив цілу ватагу. Наконець пустили нас на волю.... о четвертій годині рано. Я мусів наймити фіякра, щобк поїхати до Верзалю.... цілих трийцять франків... а дома застав я мою жінку таку...

— А щож стало ся з Вашим братаничем? Чи він таки лишив ся при ґазеті?

— Лишив ся тай заробляє там красний гріш тим, що їздить по Парижи каритою, а на провінциї зелізницею.... Впрочім редакция ґазети дуже з него вдоволена...

— А щож брат на то?

— Зразу вигнав був сина з дому; але коли опісля довідав ся, що хлопчище заробляє на місяць 200 до 300 франків, то вже не дуже гнївав ся. А до того ще Осип такий хитрий як та малпа. Ви преці знаєте, що мій брат винайшов бонбони від грудий, пастильки „Дервіш“.

— Знаю, Ви мені дали їх цїлу коробку.

— Ось як раз я собі пригадав. Отже Осип знайшов собі добру нагоду упхати до оригінального справозданя о арештованю якогось злочинця рекляму для бонбонів від грудий винаходу свого батька.

— А тож як він зробив?

— Дуже просто. Він розповідав, що убийник сховав ся був до шафи в стіні і що годі було его знайти. Але що він мав катар і чихнув, то его викрили. Отже Осип додав до того: То не було би ему нікол не приключило ся, як би він перед тим зажив кілька пастильок „Дервіш“. — Зрозумієте тепер, що то тронуло мого брата і він простив хлопцеви.... Ах, ось і моя жінка, що прийшла по мене. Але правда, то все, що я Вам тут розповів, лишить ся межи нами? Репортер в родині.... тим ніхто не хвалить ся і не розповідає того; або може не правда? а відтак єсть і ще одна причина. Коли я хочу наробити трохи заворушення між людьми у Верзалю, то їду до мого братанича Осипа. Розкажу ему мою маленьку історію, він упхає її до ґазети і ніхто в сьвіті не знає, звідки то взяло ся.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1900, після середно-европ. год

Зі Львова

посп.	особ.	відходить
		День
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·20	„ Беляця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 18/5 до 16/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·13	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп.	особ.	приходить
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (голонний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5·55		„ Чернівців
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.2[illegible]	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята
	7·4	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/9 до 10/[illegible]
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·[illegible]	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут ра[illegible]
Бюро інформацийне ц. к. зелізниць державних [illegible] ул. Красицких ч 5

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).